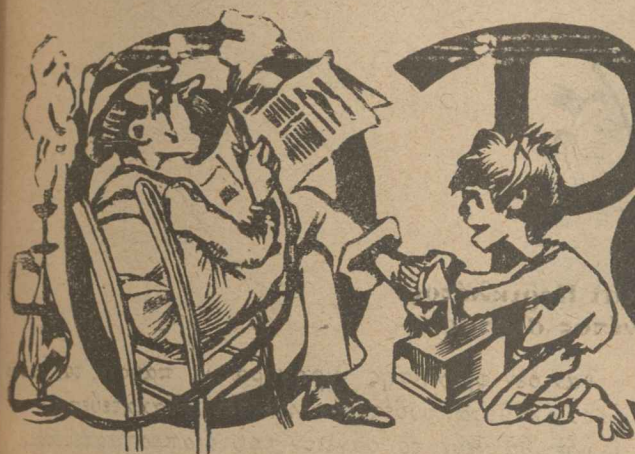

ΡΟΜΗΚ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εβδομος ὁ χρόνος εἶναι
Κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεῖντα ἓνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρομηὸς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομε,
καὶ στὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάῃ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τετάρτη τοῦ Μάρ, —
κι' ὁ κόσμος βρωμάει.

Ποῦντος τρακόσα σαράντα ἓνα,
καὶ ὅλα σκοῦρα καὶ μπερδεμένα.

Τῶν Ἑβραίων διωγμὸς
καὶ σφαγὴ κι' ἀλαλαγμός.

Πῶ! μὲ τοὺς Ἑβραίους μεγάλο ξαφνικό...
οἱ Κερκυραῖοι καὶ οἱ Ζακυνθῖνοι,
καὶ οἱ Κολοκαυγᾶς, ἀντάρα, καὶ τόσο φονικό,
ἀκόμη ποῖος εἰξεύρει τί ἔχει νὰ γενῇ.
ἀλαλαγμός καὶ θοῆνος, παντοῦ φωτιά καὶ λαύρα,
καὶ φεύγουν οἱ Ἑβραῖοι ἀλλοῦ νὰ κάνουν χαύρα.

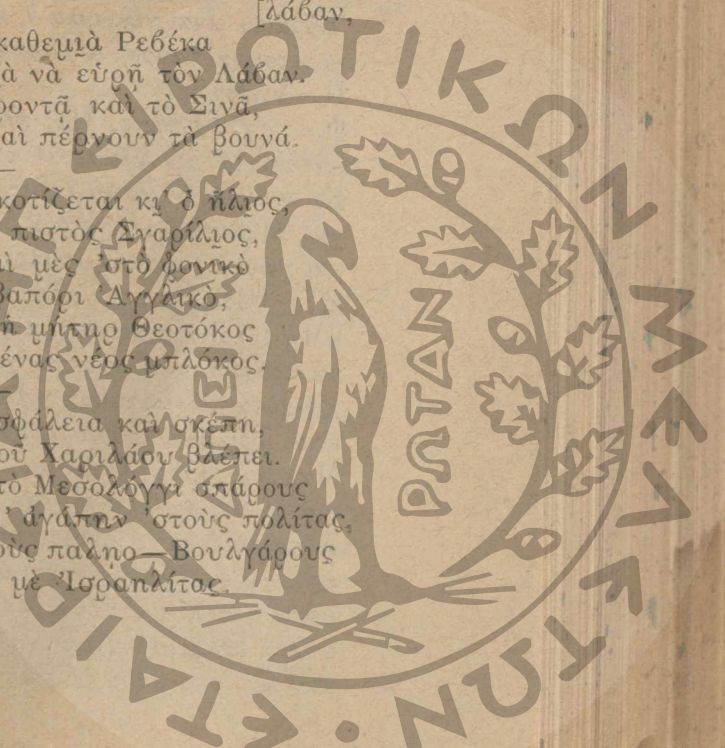
ἐν Βάβρων συγκλονεῖται ἡ νέα Βαβυλὼν...
ὅτ' ἔσθ' ἱεφθάς, οὐαὶ ὅτ' ἔσθ' Ζαβουλὼν!
ἀποκλεισμός καὶ τρόμος, βαροῦν καμπαναρία,
σκοκόνεται ὁ Νιόνιος μετὰ τοῦ Ἀζαρία,
ἀγρίως ἀλαλάζουν Ραββῖνοι καὶ παππάδες
καὶ πάνε τὰ ποτήρια καὶ πᾶν οἱ μαστραπάδες.

ἐν Χριστῷ πολίτης καὶ τέκνον τῆς ἀγάπης
ἐννομαῖα, φρενιάζει, καὶ γίνεται χασάπης,
καὶ λέγων πῶς ἡ πίστις δὲν εἶναι γιὰ τὰ μάτια
τοῦ Ἑβραῖο τύχη τὸν κάνει δὴλὸ κομματία,
ἐν ζωντανῷ δὲν μένει οὐδὲ τσιφούτη κτήνος,
καὶ χαίρ' ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ παππᾶ — Μαρτίνος.

Σηκώνεται καὶ κάθε Χριστιανὴ γυναῖκα
κι' ὀργῆς σκορπίζει μύδρους καὶ κερανοῦς καὶ
καὶ μὲ τὰ στόκαρά της ἡ καθεμιὰ Ρεβέκα [λάβαν,
'στὴν Χαναὰν πηγαίνει γιὰ νὰ εὕρῃ τὸν Λάβαν.
Στρατὸς καὶ πυροβόλα, βροντᾷ καὶ τὸ Σινᾶ,
καὶ τρέχουν οἱ Ἑβραῖοι καὶ πέρουν τὰ βουνά.

Κατρακυλοῦν τὰ φόντα, σκοτίζεται κι' ὁ ἥλιος,
μὰ πῶς πολὺ ἀφρίζει κάθε πιστὸς Σααρίλιος,
καὶ μέσα 'στὴν ἀντάρα καὶ μες 'στὸ φονικό
'στὴν Κέρκυρα πηγαίνει βαπόρι Ἀγγλικό,
καὶ ἂν δὲν βάλῃ χέρι κι' ἡ μήτηρ Θεοτόκος
ὑπορεῖ νὰ γίνῃ πάλι κανένας νέος μπλόκος.

Κι' ὁ Θεοδωρῆς, ἡ μόνη ἀσφάλεια καὶ σκέπη,
παγίδα καὶ πλεκτάνας τοῦ Χαρλάου βάζει.
Κι' ἐνῶ ἐκεῖνος τρώγει 'στὸ Μεσολόγγι σπάρους
αὐτὸς συστήνει γνώσιν κι' ἀγάπην 'στους πολίτας,
γιατὶ ὅ,τ' εἶχε πάθει μὲ τοὺς παῖδες — Βουλγάρους
φοβάται μὴν τὸ πάθῃ καὶ μὲ Ἰσραηλίτας.

Φαδουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

Φ.-Έχεις, μωρέ, χρεώγραφα;
Π.- Τί μ' ερωτάς, γαιδοῦρι;
ἢ μήπως ἔχεις ὄρεξι νὰ φᾶς καμμιὰ στή μούρη;
Φ.- Ἄν ἔχεις, βρέ, χρεώγραφα νὰ τὰ πουλήσης ὅλα,
διότ' ἡ πίστις κατ' αὐτάς ἐτίναξε τὰ κῶλα.
Ἔτσι προτρέπω, Περικλῆ, καὶ ἄλλους συμπολίτας...
τρέχουν μεγάλας συμφοραῖς μὲ τοὺς Ἰσραηλίτας.
Π.- Ἀληθινὰ δὲν ἔπαυσε ἀκόμα ἡ σφαγή;
Φ.- Σαλεύεται καὶ ἡ Κέρκυρα καὶ ἡ τῆς Ζακύνθου γῆ.
Οἱ Νιόνιοι καὶ οἱ Γεράσιμοι παλεύουν ὁλοένα
καὶ οἱ πτωχοὶ χαχάμηδες τὰ ἔχουν σὰν χαμένα.
Τὰ μαγαζιά των ἐκλείσαν, τὰ σπήτια των σφαλοῦν,
οὐδὲ ποτήρια ὅπως πρὶν καὶ μαστραπὰ πουλουν,
ἀλλ' οὐτ' Ἑβραιοπάζαρο δὲν κάνουν πουθενά
γιά ν' ἀγοράσωμε καὶ ἐμεῖς φορέματα φτηνά.
Φουρτοῦνα τοὺς ἐπλάκωσε τοὺς φουκαράδες τόση
καὶ οὐτ' ἓνας εἶναι Μωῦσης νὰ τοὺς ξαναγλυτώσῃ,
καὶ ἐξάγων τούτους ἐξ αὐτῆς τῆς χώρας τῆς δουλείας
νὰ εὕρῃ νέαν Χαναάν καὶ γῆν Ἐπαγγελίας.
Κλάψε, καύμενε Περικλῆ... κανένας δὲν γλυτώνει,
διότι πᾶς Χριστιανὸς ὀφείλει νὰ σκοτώνῃ,
καὶ ἂν ὁ Χριστὸς ἐφώναζε τὸν κόσμον ν' ἀγαπᾶμε,
ἀλλὰ ἐννοεῖ ἐνταυτῷ πῶς πρέπει νὰ κτυπᾶμε
καὶ ν' ἀκονίζωμε συχνὰ μαχαίρια καὶ μπαλτάδες,
γιατ' ἡ θρησκεία, Περικλῆ, δὲν εἶναι χωρατάδες.
Π.- Κι ὁ Δεληγιάννης τί φρονεῖ γι' αὐτὰ τὰ φρικαλέα;
Φ.- Ἀπέστειλε τὸν Καρατζᾶ, τὸν καὶ Εἰσαγγελέα,
καὶ ἐκεῖνος ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐμπῆκε στὸ βαπόρι
διὰ νὰ μάθῃ, Περικλῆ, ἂν ἡ σφαγεῖσα κόρη
Ἑβραίου εἶναι γέννημα ἢ καὶ ὀρθοδόξου θρέμμα,
καὶ ἔτσι νὰ παύσῃ ὁ καυγᾶς καὶ νὰ μὴν τρέχῃ αἷμα.
Π.- Λοιπόν;
Φ.- Ἐπῆγε, Περικλῆ, καὶ βένι, βίντι, βίτσι,
μὰ τίποτα δὲν ἔμαθε καὶ αὐτὸς γιὰ τὸ κορίτσι.
Κι ἀμέσως οἱ χαχάμηδες ἀπὸ τὸ Βερολίνον
γιὰ πῖκα τὰ χρεώγραφα ξεκάνουν τῶν Ἑλλήνων,
καὶ γίνεται κατακλυσμὸς, Ραχὴλ τὰ τέκνα κλαίει,
καὶ ὁ Θεοδωρὸς ἐφώναζε, καὶ ὁ Θεοδωράκης λέει:
«Μὴ εὐκολὰ πιστεύετε εἰς ἓνα καὶ ἄλλο ψέμμα,
τὰ πράγματα ἡσύχασαν χωρὶς νὰ τρέξῃ αἷμα,
καὶ αὐτὰ ποὺ γράφουν κάμποσοι προδόται μιαιοὶ
εἶναι Τρικούπη δάκτυλος καὶ ἐνὸς Σαλισθοῦ.
Μακρὰν, Ἰσραηλῖται μου, ἀπὸ ψευτοφυλλάδες,
γιὰ νὰ μὴ βάλετε καὶ ἐμεῖς ἀδίκως σὲ μπελάδες.»
Αὐτὰ τοὺς λέγει, Περικλῆ, ὁ Θεοδωρὸς ὁ τάλας,
καὶ ἐνὶ εἰς σκέψεις κατ' αὐτάς εὐρίσκειτο μεγάλας,
ἐντὸς νεφέλης ἔξαφνα ἐπρόβαλε χρυσῆς
ὁ τῶν Ἑβραίων Ἀαρὼν καὶ ὁ μέγας Μωῦσης,
καὶ μὲς στὸ κάθε του αὐτὶ ψιθύρισαν σιγά:

» ἂν δὲν φροντίσης γρήγορα νὰ παύσῃ τὸν καὶ
» ἂν κάθῃσαι οὐδέτερος καὶ δὲν ἀνακατεύῃσαι,
» δὲν θὰ γενῇ τὸ δάνειον ποὺ διαπραγματεύῃσαι
» καὶ ὅλα θὰ πᾶν στὰ κουτουροῦ καὶ ἀδίκως...

» καὶ νέους εἰς τὸν σῆερχο σου θὰ βγάλῃς, Καλὸν
Π.- Τί ἐμφανίσῃς γίνονται καὶ εἰς τοῦτον τὸν καὶ
Φ.- Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἤκουσεν ἀπὸ τὸν Ἀαρὼν,
μὰ τὸ κακὸ μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι περισσότερον
καὶ Ἑβραῖοι καὶ Χριστιανοὶ πηγαίνουν στὰ χεῖρα
καὶ ὁ Βασιλεὺς, ποὺ τριγυρνᾷ παντοῦ τῆς Ἑπτα
τοὺς πάντας δὲ καὶ ἀγαπᾷ καὶ τοὺς τιμᾷ ἐξ ἡ
καὶ ἔχει καὶ ἐμένα τὸν χαζὸ καὶ σὲ τὸν κασιδιάρη
» στήν Κέρκυρα καὶ Ζακύνθο δὲν πάτησε ποῦνα
δι' ἓνα λόγον, Περικλῆ, παραπολὺ σπουδαῖον,
διὰ τὸν φόβον δηλαδὴ Χαλδαίων καὶ Ἰουδαίων.

Π.- Ἐκεῖ παρὰ τὸν ποταμὸν τῆς πάλαι Βαβυλῶν
ἐκάθισε τοῦ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ πᾶς γόνος,
καὶ ἐθρηνολόγει ἕκαστος τὴν κεφαλὴν του κείρου
ἐν τῷ μνησθῆναι τῶν σφαγῶν Ζακύνθο καὶ Κέρκυρα.
Φ.- Ὁρνεῖτε καὶ αἱ ἡμέραι σας μου φαίνονται ἐπὶ
ἂν καὶ ὁ Κόζεκ ἄγριος στὸν Θεοδωρὸν ἐπῆγε,
ἀλλὰ καὶ ὁ Μόνσων ἔσπευσε μὲ τόνον ἐρωτῶν
περὶ τῶν ὑπηκόων του τῶν Ἰσραηλιτῶν.
Κι ὁ Θεοδωρὸς ἀπήντησε «τί θέλετε νὰ κάνω;
» ὑπὲρ αὐτῶν ἐμόχθησα καὶ μὲ τὸ παραπανῶν,
» καὶ ἀπέστειλα τὸν Καρατζᾶ μὲ πρώτην εὐκαιρίαν
» ἀνάκρισιν καὶ ἐξέλεξιν νὰ κάμῃ δραστηρίαν.
» Ἐν τούτοις ἂν ἐδίδατε εἰς τὴν Πρωτὰν πύλιν
» ὡς κόκκον ἐκ σινάπεως ἢ φάβας ἐλαχίστην,
» καὶ ἂν δὲν εἴσθε καὶ οἱ δρὸ τυφλοὶ ὡς ὁ Τούρκος
» ποτὲ δὲν θὰ σηκώνατε στὸ πόδι τὰς Προεδρίας
» ἀλλ' ὅλα θὰ ἐδλέπατε πῶς εἶναι μέλι γάλα,
» πῶς λαοπλάνοι μερικοὶ τὰ ἔκαμαν μεγάλα,
» πῶς οὐτ' ἐνὸς Ἀβεσσαλὼμ ἡ τρίχα δὲν θὰ πᾶν
» καὶ οὐδὲ κανένας μαστραπᾶς ὡς τώρα δὲν ἔχῃ
» ἂν ὅμως ὡς στὸ κόκκαλο ἐγγίξῃ τὸ μαχαίρι
» ἀκόμη, ὅπως βλέπετε, μοῦ ἔμειν ἓνα χέρι,
» καὶ ἂν δὲν παύσῃ ὁ καυγᾶς καὶ ἡ αἰματοχυσία
» εὐθύς καὶ τοῦτο θὰ γενῇ πρὸς χάριν σας θυσία.
Π.- Καὶ σὺ ἀλήθεια τί φρονεῖς περὶ τῶν Ἰουδαίων;
Φ.- Ὁρρῶ πῶς τρέχω κίνδυνον τὴν σήμερον σπᾶν
διότι ἔχω πρόσωπον σωστοῦ Ἰσραηλῖτου,
καὶ ἂν ὡς τοιοῦτος ἐκληφθῶ ὑπὸ πιστοῦ πολίτου,
φοβοῦμαι πῶς ἡ φάτσα μου εἰς τοῦτον δὲν θ' ἀπο
καὶ τότε πᾶς συχώρα με καὶ ὁ Θεὸς ἰσχυρέσει.
Π.- Ἀλήθεια σὰν τὸν Ἰσαὰκ μοῦ φαίνεται, τὸν
ὄρεσε λοιπὸν ἐκ μέρους μου ἀπράντακτο λευκὸν

Φ. — Πάρε λοιπὸν τὸν Μάη μου καὶ δός μου τὸν ὀικό σου
καὶ ἔξαψε γιὰ μιὰ στιγμή τὸ κάθε ξαφνικὸ σου.

Πρὸς Δεληγιάννην λόγος δημοδαλέος
τοῦ στυλοῦ τῆς Παιδείας Ἀχιλλέως.

Κι εἶπεν ὁ δῖος Ἀχιλλεὺς τῷ δῖῳ Δεληγιάννῃ:
«ὅλα ἐπῆγαν μιὰ χαρὰ, εἰς ὅλα εἶχα γούρι,
ὁ λαοπλάνος ὁ γνωστὸς μηδενικὸ ἐφάνη,
πολλοὺς πολλοὺς χαιρετισμοὺς καὶ ἀπὸ τὸν Κοντογοῦρη,
ἀλλὰ καὶ ἄλλοι Πατρινοὶ σοῦ στέλλουν χαιρετίσματα
μὲ χίλια δρὸ ἐγκώμια καὶ ἀμυγδαλοσακίματα.

«Δὲν ἄφῃσα τοὺς Πατρινούς νὰ κάμουν νταδατοῦρι
καὶ οὐτὲ Τρικούπης ἔχασε Παρασκευαῖς καὶ Τρίταις...
πολλοὺς πολλοὺς χαιρετισμοὺς καὶ ἀπὸ τὸν Κοντογοῦρη
καὶ σὲ φιλῶ ἐκ μέρους του ὅτῃς ἄσπραϊς φαβορίταις.
Μοῦπε γιὰ τέτοια πράγματα λεπτὸ νὰ μὴ σὲ μέλῃ
καὶ ὁ Ἀγγλὸς ὁ κρεμανταλᾶς ἄς σκούζῃ ὅ,τι θέλει.

«Δὲν πρέπει, Πρωτοκάθεδρε, νὰ σοῦ κολλᾷ μαράζι
καὶ οὐτὲ ψόλλου πῆδημα ποτὲ νὰ σὲ πειράζῃ.
Γιὰ παραλαπίπαις ψευτικαῖς μὴ δίνῃς δρὸ παραδες,
οὐ πρέπει νὰ λυγίζῃσαι, νὰ συγκαμαρώνῃσαι,
καὶ πάντοτε νὰ φαίνῃσαι ὅτι ἄλλους μισκαράδες
ἀστροπέλεκι, σίφουνας, σουγιάς Κολοκοτρώνης.

«Μὴ σὲ τρομάζῃ τίποτα καὶ δίχως φόβο κτύπα,
μὴ σὲ ζιππάξουν ἢ φωναῖς τοῦ Ἀγγλοῦ Παραλαπίπα.
Ὅταν ἀφῶς καὶ σύννεφο διαβαίνει καὶ περνᾷ
ἐντὶ καὶ ἂν πῇ, Πρωθυπουργέ, τὸ στόμα τοῦ Τρικούπη,
καὶ ἐνῶς τὸ Κορόνι μας τὸ κράτος κυβερνᾷ
θὰ τρώγῃ ἡ μωγὰ σίδερο καὶ ἀτσάλι τὸ κουνοῦπι.

«Πῆγα στὴν Πάτρα, Πρόεδρε, τὸν κόσμο νὰ σηκώσω
καὶ στὸν Τρικούπη νὰ σιχθῶ καὶ νὰ τὸν χαντακώσω.
Ἦταν Λαμπρὴ καὶ ἐσοῦνίζαν ἀρνιά παχιά, στήν μάνδρα,
καὶ ἀπ' ὅπου καὶ ἂν ἐπέρῃσαι παιδιὰ, γυναικὲς καὶ ἄνδρες
κόκκιν' αὐγὰ μοῦ ἔδωσαν καὶ τῆς Λαμπρῆς κουλούρια
καὶ ἀδειχσαν πρὸς χάριν μου τρομπόνη καὶ κουμπούρια.

«Κορόνι καὶ ἄλλος ὁ Θεὸς... παντοῦ τὸ στέφει νίκη
καὶ ἴσως τὸ μέλλον εἰς αὐτὸ καὶ τὸ παρὸν ἀνήκει.
Μὲ τοῦτο, Πρωτοκάθεδρε, μὴν παύῃς νὰ βαρῆς
καὶ κτίζε κάστρα πυργωτὰ μὲ τοῦβλα καὶ μ' ἀσβεστή...
ἀπ' ὅπου καὶ ἂν ἐπέρῃσαι λαὸς καὶ ἱερεῖς
μοῦ ἔβαλαν τὸ μὲν ἡμῶν καὶ τὸ Χριστὸς ἀνέστη.

«Πῆγα στὴν Πάτρα, Πρόεδρε, τὸν κόσμο νὰ κουνήσω,
καὶ ἐμάζωξα τοὺς βλάμηδες γιὰ νὰ τοὺς προσφωνήσω.
Ἀδέλφια μου, ἐφώναξα, πηδήστε κοντὰ μου,
ὁ κύριός μου μ' ἐστειλε πολλὰ νὰ σὰς εἰπῶ,
καὶ ἐγὼ τρεῖς μόντ' αἰς ἔδωσα εἰς τὰ καθήκοντά μου
καὶ εἰς τὴν Πάτρα ἔτρεξα γιὰτὶ σὰς ἀγαπῶ.

«Ἀδέλφια μου, καπλάνια μου, χρυσὸ μου θαλασσοῖ,
φιλήστε τὸν βλάμη σας στὰ μάτια καὶ στὰ χεῖλια,
καὶ ἂν ὁ Τρικούπης σήμερα μπαστοῦνη, τὰ εἰσὶ
ὅλοι θὰ φάτε γρήγορα λαγούς μὲ πετραχήλια.
Ἀμέσως ἄς ἀματωθῇ τὸ κάθε παλληκάρι
νὰ μὴ μᾶς ἔλθουν συμφοραῖς ἀπὸ τὸν Κανακάρη.

« Ἀδελφία μου, ξεφτέρια μου, μαζί σας τραγουδῶ...
τόσον καιρο ἔχω πλάσσεια τὰ μούτρα σας νὰ ἴδω.
Δουλεύω γιὰ χιτῆρι σας καὶ ἴκτα καὶ ἡμέρ
κι' ἀπὸ τοὺς κόπους ἔγινα κι' ἐγὼ σὰν μὲν καλιάρως,
ἂν δὲ συχνά, ὡς ἔπρεπε, δὲν ἔρχομαι ἐδῶ πέρα,
σκεφθῆτε πῶς μοῦ ἴφρτωσαν τὸ πιρ μεγάλο βάρως.

« Σταυραετοὶ, δελφίνα μου, τὰ μάτια σας γαρίδα,
ἂν τὸ Κορδόνι θέλετε νὰ τρώγῃ τὴν πατρίδα.
Τὰ γράμματα κατήντησαν νὰ εἶναι γιὰ τὸ κάρω,
ἀλλὰ ἐγὼ τάνύψωσα περὶ πολλὰ τυρβάσας,
καὶ ἂν συχνά δὲν ἔρχομαι μαζί σας νὰ ζευκάρω,
μὲ τὴν Παιδείαν προσπαθῶ ν' ἀνοίξω τὰ στραβά σας.

« Αὐτὴ μονάχη μου φροντὶς κι' ἡ σκέψις μου ἡ πρώτη,
αὐτὴ μοῦ ψήνει, βρε παιδί, τὸ μαῦρο μου σηκότι.
Αὐτὴ μιὰ ὥρ' ἀρχήτερα κι' ἐμένα θὰ γεράσῃ,
κι' ἂν ὁ Τρικούπης ἀπ' ἐδῶ μὲ θρίαμβον περάσῃ,
ἔ! τότε πλέον χάνεται κι' ἡ δόξα κι' ἡ τιμὴ της
καὶ ἴσ' τὸ τσουκάλι βράστε τὴν νὰ πιῇ τὸ ζουμί της.

« Αὐτὰ τοὺς εἶπα, Πρόεδρε, κι' ἐκεῖνα τὰ ξεφτέρια
ὠπλίσθησαν μὲ δίκαννα, κουμπούραις καὶ μαχαίραις,
καὶ οὕτω πῶς ἐπέρασε κι' ἐκεῖνος ἀφανὴς
καὶ οὔτε πρὸς ὑποδοχὴν δὲν ἔτρεξε κανεὶς,
ὁ Κανακάρης μοναχὰ μαζί μὲ τὸν Φωτῆλα,
κι' οἱ δύο κατακίτρινοι ὡς φθινοπώρου φύλλα.

« Τῶν Ρούφων τοὺς ἀντάμνηδες τοὺς ἴπῃγε ριπιτὶ
καὶ μὴν ἀκοῦς πῶς ἔγινε μεγάλη τελετὴ.
Αὐτὰ ποῦ γράφουν, Πρόεδρε, δὲν εἶναι παρὰ ψέμμα,
γνωρίζεις πῶς ὁ Ἀχιλλεὺς δὲν ἔμαθε νὰ παίξῃ,
κι' ἂν τίποτα συνέβαινε σὲ βεβαιῶ πῶς μ' αἶμα
ἴσ' τὴν Πάτρα θάβαφαν ταῦγά καὶ ὄχι μὲ κρεμέζι.

« Κι' ἂν τὸν Φωτῆλαν ἄφησα μετὰ τοῦ Κανακάρη
νὰ τρέξῃ πρὸς ὑποδοχὴν καὶ τόσα νὰ παρλάρῃ
χωρὶς νὰ φέρω σύγχυσιν καὶ ταραχὴν καμμίαν,
αὐτὸ τὸ ἔκαμα γι' αὐτοὺς ἀπὸ μακροθυμίαν·
ἀλλέως, ἂν ἤθελα νὰ βήξω ἴλιγο ἔτσι,
ἴμποροῦσα ὅλων τᾶντερά νὰ κάνω κοκορέτσι.

« Χάρης εἰς τὰ αἰσθήματα τὰ φιланθρωπικὰ
ἐγλύτωσαν οἱ Πατρινοὶ ἀπὸ τὰ φονικά.
Καὶ τώρα ποῦ ἐγύριζα ταχὺς ἐκ τῶν Πατρῶν
ἐπάνω εἰς τὰ δάκτυλα τοὺς ἄθλους μου μετρῶν,
φωνὴν μακρόθεν ἤκουσα μὲ κεραυνὸν ὁμοίαν:
« Δόξα, Γεροκωστόπουλε, ἴσ' τὴν σὴν μακροθυμίαν. »

« Ἔτσι λοιπὸν ἀπέμεινε μονάχος τοῦ σὰν κοῦκος
ὁ Ἀγγλὸς ὁ κρεμανταλᾶς, αὐτὸς ὁ Μαμελοῦκος.
Κι' ὅταν τὸν ἐβαρκάρισαν ὁ πόντος ἐμυκάτο,
ὕψωθησαν δὲ κύματα μεγάλα σὰν βουνά,
κι' ὀλίγου δεῖν τὴν βάρκα τοῦ νὰ φέρῃ ἄνω κάτω
τὸ κῆτος τὸ πελώριον τοῦ πάλαι Ἰωνᾶ.

« Τὰ ἐχρεώσθη, Πρόεδρε, τοῦ ἴπῃγε ἀγουρίδα,
καὶ μόνος σὰν κατὰδικος τραβᾷ γιὰ τὴν πατρίδα.
Ἀλλ' ὅμως μάσκουλο κι' ἐκεῖ γι' αὐτὸν δὲν θὰ βροντήσῃ
κι' ἂν μ' ἄφινες, Πρωθυπουργέ, νὰ πάω κι' ἐκεῖ πέρα,
δὲν ἤθελε μὰ τὸν σταυρὸ κανεὶς νὰ ζευτῆσῃ
κι' ὁ ἴπῃγος τοὺς ἔπερνε καὶ μάννα καὶ πατέρα.

« Ὅ,τι μοῦ εἶπες ἔγινε ὡς ποῦ νὰ ἴπῃς κρεμμυδι...
τοῦ λαοπλάνου ἴσ' τὴν στιγμὴ τοῦ ἔτριψα τὴ μούρη,
τοὺς Ρούφους καὶ Φωτῆληδες τοὺς ἔκαμα σκουπίδι,
μὰ ἴπῃρα καὶ χαιρετισμοὺς ἀπὸ τὸν Κοντογούρη.
Καὶ τώρα ποῦ ἴρξιλεψα τὸν Ἀγγλο Παπαρδέλα
ἀπὸ τὴν Πάτρα ἔρχομαι καὶ ἴσ' τὴν κορφή κανέλα. »

Ὁ Δελνηγιώργης κλαίῳν μὲ θρηῖνον φρικαλέον.

Λαμπρὸς ποτὲ φωσφόρος τῶν νυκτῶν
ἐφώτιζε σκηνὰς τὰς ἐλληνίδας,
ὅταν μὲ θρηῖνον ἔσκουζε φρικτὸν
ὁ Ὑπουργὸς καὶ ἥρως Λεωνίδας.

« Παραίτησιν θὰ δώσω δίχως ἄλλο...
συνυπουργοὶ καὶ φίλοι μὴ χαζεύετε...
δὲν πρέπει ἐπὶ πλέον ν' ἀναβάλω
γιὰτὶ ὁ Θεόδωρος δὲν συμμαζεύεται.

« Ψῶμί μὲ τοῦτον ἥσυχο δὲν τρώγω,
ποτὲ τοῦ δὲν μοῦ εἶπε γλυκὸ λόγο,
τὰ βάρη τοῦ σ' ἐμένα τὰ φορτῶνει
κι' ἐκεῖνος βγάζει λάδι καὶ γλυτόνει.

« Δὲν μοῦκαμε ὡς σήμερα μιὰ χάρι,
δὲν σκέπτεται πῶς εἶμαι ἀπὸ ράτσα,
καὶ μοῦψησε ἴσ' τὰ χεῖλη μου τὸ ψάρι
μ' ἐκεῖνο τὸ παράσημο τοῦ Μάτσα.

« Κι' αὐτὸς ὁ μπατζανάκης μου ἀκόμα
τὰ ροῦχα τοῦ ἀπλῶνει σ' ἄλλον ἄλλο,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ θὰ δείξω εἰς τὸ κόμμα
πῶς μέσα μου δὲν τρέχει μόνο τίλιο.

« Κι' ἀφοῦ κι' ὁ μπατζανάκης Καραπάνος
μοῦ ἔγινε κουνουπι κατ' αὐτὰς,
ὡς ἥρως Λεωνίδας μὲ τὸ κράνος
σὰς χαιρετῶ κι' ἴσ' τὰν ἢ ἐπὶ τὰς.

Θέατρον τοῦ Παντοπούλου καὶ τῆς Ἀθανασοπούλου.

Καὶ αὐριον ἴσ' τὸ Θέατρον παράστασις ὡραία,
τὸ Κανὰρίνι δηλαδὴ τοῦ καρχαστοῦ Ἀνδρέα,
ὁ ξακουσμένος « Δάσκαλος » τοῦ προσκυλοῦς μας Μπάμπη
ποῦ ἀπὸ πνεῦμα πάντοτε ἀπιθοοῦται καὶ λάμπει,
καὶ μιὰ ἴδική μας ἐρμειρεὺς κι' ἀρχαία κωμῳδία,
ποῦ εἶναι κάπως νόστιμη καὶ κάπως ἀηδία.

Ὁ Ῥωμῆος γνωστὸν σὰς κἀνω — πῶς ἴσ' τὸ σπῆντί μου ἀνέθη,
ἴσ' τὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορθεῖ
μὲ ξεροδοχεῖο Εὐδὴ, — δαδὸ ἴσ' τὸ λάδι τρεῖς ἴσ' τὸ ξύδι.

μὲ Δημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ γρήγορ δίχως ἄνδρα, — ποῦ τὰν ἄλλοτε μαμμή.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΡ» ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΗΡΙΟΥ ΔΡΟΜΟΥ.

ΤΥΠΟΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΗΛΩΝΕΙ ΟΜΩΣ